

عنوان مقاله:

وام واژه خدیو در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناخت، دوره 2، شماره 3 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

زهره زرشناس - استاد فرهنگ و زبان های باستانی ایران، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

واژه خدیو، از وام واژه های ایرانی شرقی، در زبان فارسی، با دو معنای «شاه، سرور» و «خداوند، خدای بزرگ و یکتا» آمده است. واژه خدیو همانند واژه های معادل آن در دیگر زبان های ایرانی از واژه یونانی *auto-krator/ αὐτοκράτωρ* به معنای «خود توانا، خود نیرومند» گرتة برداری شده است. این واژه یونانی و شکل های گرتة برداری شده آن در زبان های ایرانی به حوزه مباحث سیاسی مربوط و به معنای «سرور و شاه» بوده است. بعدها، افزون بر معنای اصلی خود، به معنای «پروردگار، خدای بزرگ و یگانه» نیز به کار رفته است. در این پژوهش، کاربردهای گوناگون واژه خدیو در شاهنامه فردوسی بررسی شده است.

کلمات کلیدی:

وام واژه، شاهنامه فردوسی، شاه، خدا، زبان های ایرانی میانه شرقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1512281>

